

Sygn. akt **IIK 429/13 (1 Ds. 285/13)**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Statkiewicz

Protokolant: Marta Brodala

po rozpoznaniu sprawy

D. Ż. syna H. i B. z domu T.

urodzonego (...) we W.

oskarżonego o to, że

1. w dniu 17 stycznia 2013r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...), dokonał kradzieży dowodu osobistego oraz karty bankomatowej (...) na szkodę B. N.

tj. o czyn z art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w związku z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

2. w tym samym miejscu, czasie i okolicznościach jak w p-kcie I groził pozbawieniem życia oraz spowodowaniem obrażeń ciała bratu, A. B. wzbudzając u niego uzasadnioną obawę spełnienia tychże gróźb

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

3. w dniu 27 stycznia 2013r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...), dokonał kradzieży telewizora m-ki T., złotego łańcuszka z zawieszka, pierścionka złotego, telefonu komórkowego m-ki N., dowodu osobistego oraz karty bankomatowej (...) o łącznej wartości 2.700 na szkodę B. N.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w związku z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

* * *

uniewinnia D. Ż. od popełniania czynów opisanych w pkt 1,2,3 części wstępnej wyroku a kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

17 stycznia 2013 r. podczas interwencji policyjnej w lokalu przy ulicy (...) we W. policjanci wylegitymowali opuszczającego budynek D. Ż. Mężczyzna miał przy sobie telefon komórkowy marki N. (...) oraz etui z dokumentami, w którym znajdowały się dowód osobisty i karta płatnicza (...) M.C. na nazwisko B. N.. Wyjaśnił, że przedmioty te pożyczył od swojej znajomej. W mieszkaniu znajdował się A. B., który oświadczył, że to on zgłaszał konieczność interwencji policyjnej. Powiedział również, że D. Ż. jest jego bratem i to on wywołał awanturę, w trakcie której popychał i szarpał swoją konkubinę, B. N.. Ponadto miał ukraść przedmioty znalezione przy nim przez funkcjonariuszy policji. Taki przebieg zdarzeń potwierdziła B. N..

27 stycznia 2013 r. doszło do ponownej interwencji w tym samym mieszkaniu. W jej trakcie B. N. poinformowała, że ostatniej nocy, gdy przebywała poza domem, z jej mieszkania skradziono telewizor, dowód osobisty, karty płatnicze i biżuterię. O kradzież podejrzewała D. Ź., ponieważ w mieszkaniu nie było śladów włamania, a ten dysponował oryginalnym kluczem.

dowód: zeznania świadka M. K. k. 68

protokół przeszukania osoby k. 5-7

Oskarżony zawarł 25 stycznia 2013 r. umowę pożyczki na kwotę 100 zł pod zastaw złotego łańcuszka wraz z zawieszka. Natomiast następnego dnia zawarł umowę pożyczki na kwotę 190 zł pod zastaw złotego pierścionka. Oba te przedmioty zostały zatrzymane przez policję w lombardach.

dowód: umowa pożyczki k. 34

umowa pożyczki k. 42

protokół zatrzymania rzeczy k. 35-37

protokół zatrzymania rzeczy k. 39-41

Telewizor marki T. został zatrzymany przez policję w lombardzie przy ulicy (...) we W.. Pod jego zastaw zawarto umowę pożyczki na kwotę 200 zł. Przy czym pożyczkobiorcą był K. G..

dowód: protokół zatrzymania rzeczy k. 54-56

umowa pożyczki k. 57

Oskarżony D. Ź. jest kawalerem, ma jedno dziecko, posiada wykształcenie podstawowe, jest bezrobotny, nie osiąga żadnych dochodów, nie posiada majątku, karany.

dowód: dane osobopoznwcze k.21

karta karna k. 72 i 73

wyrok Sądu rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej sygn. akt II K 1690/98

Przesłuchany w charakterze oskarżonego D. Ź. w trakcie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. Natomiast w trakcie rozprawy sądowej oskarżony przyznał się jedynie do zarzutu kierowania gróźb karalnych pod adresem swojego brata, A. B. i odmówił składania wyjaśnień. Później jednak wyjaśnił, że kierował groźby w stronę brata przy okazji wymiany zdań towarzyszącej spożywaniu alkoholu. Telefon konkubina dała mu sama, natomiast jej dokumenty miał przy sobie, ponieważ ma głębsze kieszenie i nosi je zawsze, gdy razem idą na zakupy.

W ocenie Sądu na podstawie wyjaśnień oskarżonego nie sposób zrekonstruować rzeczywistego przebiegu zdarzeń. Oskarżony podczas kolejnych przesłuchań w różnym zakresie przyznawał się lub nie do zarzucanych mu czynów. Ponieważ korzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, dostarczył jedynie częściowych informacji na temat będących przedmiotem postępowania zdarzeń, przy czym poszczególne relacje znacznie różnią się od siebie. W związku z tym Sąd nie wziął pod uwagę wyjaśnień oskarżonego, ustalając stan faktyczny.

Oceniając zebrany materiał dowodowy, Sąd uznał, że nie sposób na jego podstawie uznać oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów. Wobec faktu, że osoby pokrzywdzone, tj. konkubina oskarżonego i jego brat skorzystali z prawa odmowy składania zeznań, Sąd dysponował jedynie zeznaniami funkcjonariusza policji, posterunkowego M. K.. To, co można niewątpliwie stwierdzić na ich podstawie to okoliczność, że w mieszkaniu pokrzywdzonej dochodziło do

interwencji policji, w trakcie których B. N. kierowała pod adresem D. Ż. oskarżenie o kradzież przedmiotów z jej domu. W trakcie interwencji, u oskarżonego znaleziono przedmioty należące do pokrzywdzonej, tj. telefon komórkowy, dowód osobisty i kartę bankomatową na nazwisko B. N., brakuje natomiast informacji, w jaki sposób znalazły się one w posiadanie oskarżonego. Na podstawie zebranego materiału dowodowego nie sposób uznać, że jedynym możliwym wyjaśnieniem jest kradzież, w szczególności przy uwzględnieniu, że oskarżony w chwili czynów pozostawał z B. N. w konkubinacie, zaś ona składała relacje policjantowi w stanie wzburzenia wynikającego z faktu wszczęcia przez konkubenta awantury, nie można uznać wyjaśnień oskarżonego o tym, że przedmioty te przechowywał w swojej kieszeni. Co do zarzutu drugiej kradzieży tj. w dniu 27 stycznia 2013 r. pokrzywdzona wprost relacjonowała, że o dokonanie tej kradzieży oskarżonego jedynie podejrzewa z uwagi na okoliczność, że nie było śladów włamania a oskarżony dysponuje kluczami do mieszkania.

Co do zarzutu kierowania przez oskarżonego gróźb karalnych wobec A. B., uznać należy, że nie zgromadzono żadnego materiału dowodowego w tej sprawie, zaś samo przyznanie się oskarżonego do czynu nie jest wystarczające dla przypisania mu sprawstwa i winy, gdyż dla bytu przestępstwa gróźb karalnych konieczne jest też ustalenie, że groźba wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, co jest niemożliwe w przypadku odmowy składania zeznań przez B.. Nadto podkreślić należy, że w relacji ze zdarzenia przedstawionej policjantowi B. mówił, że brat urządził awanturę, ale nie twierdził, że mu grożono.

Protokoły przeszukania osoby oraz zatrzymania rzeczy i umowy pożyczek zawartych przez oskarżonego nie budzą wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Nie stanowią jednak dowodu kradzieży wskazanych w nich przedmiotów, a jedynie tego, że były one w posiadaniu D. Ż..

Co do umowy pożyczki zawartej pod zastaw telewizora, Sąd ją pominął ustalając stan faktyczny. Została ona zawarta przez K. G.. Osoba o takim nazwisku przesłuchana w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym okazała się być jednak inną osobą niż ta, która zawarła wskazaną umowę. W związku z tym jej zeznania również nie były przydatne do ustalenia stanu faktycznego.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Oskarżony D. Ż. stanął pod zarzutami tego, że:

1. w dniu 17 stycznia 2013 r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...) dokonał kradzieży dowodu osobistego oraz karty bankomatowej (...) na szkodę B. N., tj. o czyn z art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w związku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
2. w tym samym miejscu, czasie i okolicznościach ja w punkcie pierwszym groził pozbawieniem życia oraz spowodowaniem obrażeń ciała bratu, A. B., wzbudzając u niego uzasadnioną obawę spełnienia tychże gróźb, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.,
3. w dniu 27 stycznia 2013 r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...) dokonał kradzieży telewizora marki T., złotego łańcuszka z zawieszką, złotego pierścionka, telefonu komórkowego marki N., dowodu osobistego oraz karty bankomatowej (...) o łącznej wartości 2 700 zł na szkodę B. N., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w związku z art. 278 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

Zgodnie z dyspozycją art. 278 § 1 k.k. dopuszcza się kradzieży ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. W przedmiotowej sprawie nie udowodniono, w opinii Sądu, ani zaboru ani zamiaru przywłaszczenia. Jedyne co można stwierdzić na podstawie zebranego materiału dowodowego to fakt, że oskarżony posiadał przedmioty należące do pokrzywdzonej. Zabór natomiast polega na wyjęciu rzeczy spod władztwa właściciela lub posiadacza i przejściu we własne władztwo sprawcy. Przy czym musi mieć on znamiona bezprawności, nie może mu towarzyszyć zgoda właściciela lub posiadacza rzeczy, ponieważ wówczas znamiona kradzieży nie zostają zrealizowane (por. M. Kulik, Komentarz do art. 278 kodeksu karnego, [w:] Mozgawa M. (red) Kodeks karny. Komentarz). Zdaniem Sądu materiał dowodowy nie pozwala stwierdzić, że oskarżony w taki właśnie, bezprawny sposób wszedł w posiadanie

wymienionych rzeczy. Powyższe rozważania odnoszą się również do zarzutu kradzieży karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego (art. 278 § 5 k.k.) oraz dowodu osobistego (art. 275 § 1 k.k.). Również w przypadku tych zarzutów nie sposób uznać za udowodnione, że doszło do kradzieży.

Zgodnie z art. 190 § 1 k.k. karze podlega ten, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 1973 r. „wzbudzenie obawy w zagrożonym należy oceniać subiektywnie, nie zaś z punktu widzenia obiektywnego niebezpieczeństwa realizacji groźby” (III KR 284/72). Analizując przedmiotową sprawę, należy stwierdzić, że nie przedstawiono dowodów na to, że działanie oskarżonego spowodowało uA. B.stan obawy.

Teza aktu oskarżenia nie została wykazana w sposób przekonujący i jednoznaczny. W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie pozwala przypisać oskarżonemu sprawstwa zarzuconych mu przestępstw, dlatego . Przeprowadzone w sprawie dowody nie wykazały sprawstwa oskarżonego zarzucanego mu czynu.

Rozstrzygnięcie o kosztach zostało dokonane na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.